

vil i alt Fald hans Fordring være, at Moratoriet skal gælde til det Øjeblik, jeg har angivet. Men efter de Oplysninger, den højtærede Minister nu har givet om, at man kan vente Betænkningen fra Folketinget i Løbet af en Dag eller to, vil det blive Genstand for fornyet Overvejelse, om der skal stilles Ændringsforslag til 2den Behandling om Forandring af Fristen. Dog vil jeg tillade mig at bemærke til den højtærede Minister, at efter den af mig antydede Ordning vil han være sikker paa at have sit Moratorium, saa længe han behøver det. Men hvis der vedtages en Forlængelse paa en Maaned, vil jeg forbeholde mig og hele min Gruppe at staa frit til Spørgsmaalet om en Fornyelse 3die Gang. Det blev allerede udtalt forrige Gang, at man ikke vilde gaa til en Fornyelse, nemlig fra anden Side her i Salen, der nu synes at være venligsindet overfor Fornyetelsen. Jeg mener, at det ikke gaar an at komme en Gang om Maaneden og anmode om Fornyelse og atter skuffe de Forventninger om en Afslutning, som næres i de interesserede Kredse.

Den højtærede Minister synes at gaa ud fra den Forudsætning, at der kun er een Maade at hjælpe Sparekassen paa, nemlig ved at rekonstruere den og holde den oppe, og det er netop der, der er en Forskel i Opfattelsen mellem Ministeren og mig. Jeg synes ikke, at der er noget rart ved at holde den gamle rent ud sagt daarlige Sparekasse oppe. De af den højtærede Minister udmalede, overordentlig store, Kalamiteter, som kunde følge af Sparekassens Fallit, dem kunde der alligevel være Tale om at raade Bod paa og raade Bod paa ad den Vej, som den højtærede Minister har taget Ordet for. Et er dog at mildne Følgerne af, at Sparekassen er kommen i Fallittilstand, et andet er at rekonstruere den. Der er ingen, der har talt om at rekonstruere Detailhandlerbanken, som gik fallit; Bankgarantien gik ud paa at mildne Følgerne deraf.

Den højtærede Minister har ikke i November Maaned sagt, at han havde en Sparekasselov under Overvejelse — jeg vil kun gøre opmærksom paa det, for saa havde jeg jo ikke kunnet sige, at han i November Maaned havde sagt, at han havde den under Udarbejdelse. Jeg er i det hele taget den højtærede Minister meget taknemmelig for det, han har udtalt; jeg synes kun, at han kunde have gjort det med lidt bedre Humør, om jeg saa maa sige. Naar

han i November har sagt, at han vilde forelægge en ny Sparekasselov, og naar jeg har mindet ham derom og sagt, at jeg haaber, at han nu er saa langt, at han kunde fremsætte den, og han saa bekræfter, at det er Tilfældet og lover at fremsætte den saa hurtig som muligt, er der jo den skønneste Enighed imellem den højtærede Minister og mig. Og jeg har ikke med noget Ord bebrejdet Ministeren, at han endnu ikke er fremkommen med den Lov, saa i den Henseende behøver han jo ikke at stille sig i Forsvarsstilling overfor mig. Jeg takker for det og imødeser Lovforslaget med Interesse. Det er min Mening, at hvis vi ikke faa en Sparekasselov nu i en nær Fremtid, kan det maaske være længe. Erfaringen viser, at naar der først falder Ro over Sindene, falder alt let tilbage til det gamle; saa kommer der nye Ting, som man interesserer sig for. Og paa samme Tid kunne vi ikke se rettere, end at hvis vi med Alvor — det er ogsaa rettet til det ærede Medlem (Madsen-Mygdal), som talte først efter mig — ville komme til Drøftelsen af, hvad vi kunne gøre for Den sjællandske Bondestands Sparekasse, saa kunne vi kun gøre det, naar vi kunne berolige vor Samvittighed med, at der samtidig bliver gjort, hvad der kan gøres, mod Gentagelser. Det er ikke en Sagen uredkommende Udtalelse, saa lidt som nogen af dem, jeg i øvrigt er kommen med. For øvrigt forbeholder jeg mig overfor det ærede Medlem at tale om det, jeg vil tale om, og som jeg formener at være berettiget til at tale om. Det er ikke første Gang, han mener, at jeg taler om Ting, som jeg ikke er berettiget til at tale om. Jeg har aldrig kritiseret, hvad det ærede Medlem talte om. Jeg ved jo, at det ærede Medlem i Forvejen er enig med den høje Regering om alting, saa der er egentlig ikke noget for det ærede Medlem at tale om.

H. N. Hansen: Jeg vil vedblivende tillade mig ikke at komme ind paa Sagens Realitet. Jeg har udtrykkelig udtalt, at jeg syntes ikke, den burde drøftes i Dag, og det gør mig i visse Maader ondt, at den første ærede Talers Bemærkninger have fremkaldt Ytringer fra den højtærede Ministers Side Realiteten vedrørende. Jeg skal, som sagt, desuagtet ikke komme ind paa den. Kun kan jeg ikke undlade at udtale, efter at der fra Ministerens Side er faldet stærkere Ord, end jeg synes, der burde være, til Erklæring om, at nu gjaldt det for alt i Verden om, at Bondestandens Sparekasse blev hjulpen, at det komme vi jo